

[Arne Bjerregaard]

anderledes, hvis han havde kendt situationen i dag? Ville han have bremset forbruget i tide, som vi var nogle der foreslog? Ville han have bremset den private lånoptagning, som vi var nogle der foreslog? Ville han på et tidligt tidspunkt have undgået at lempe reglerne for valutalån? Ville han have ført en anden valutakurspolitik, eller mener han, at alt gik, som det skulle? I så tilfælde må vi andre bare spørge, hvorfor målet ikke blev nået.

For vi, der er mere interesserede i vort lands økonomiske fremtid end politisk facadestrategi, vil for at kunne pejle os frem og tegne udviklingslinjen gerne vide, hvad regeringen ville have gjort, hvis den havde vidst, at udviklingen var gået, som den er gået.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg skal på dette fremskredne tidspunkt nøjes med at besvare de spørgsmål, som er stillet direkte til mig, og gøre mit yderste for at undgå den tilbøjelighed, som ellers ikke er ualmindelig, nemlig at gentage det, jeg har sagt tidligere i dagens løb.

Hr. Jes Lunde vender tilbage til spørgsmålet om betalingsbalancetallene, og naturligvis vil jeg gerne for al klarheds skyld understrege, at regeringen og undertegnede selvsagt accepterer de officielle tal – det er klart, det er udgangspunktet – men deri ligger jo ikke noget forbud mod at søge ned under de nøgne tal og forsøge at få fat i begrundelserne og forklaringerne på udviklingen. Det kan man lære af, og jeg må fastholde – og det er en vigtig pointe – at hele stigningen i udlandsgælden i de sidste år skyldes rentetilskrivningen. Det kan man også læse af de officielle tal.

Man kan selvfølgelig diskutere, om man skal tage energiposten og andre ting ud, og så møder man nogle andre tal, men skulle man tage energi ud med den begrundelse, at der her har været tale om et kursudsving og en lettelse, skulle man vel også tage hensyn til, at der er lavere eksportindtægter af samme grund, altså på grund af kursudsving. Nej, lad os bare være enige om at bruge de officielle tal og diskutere og analysere baggrunden for, at tallene blev, som de blev.

Hr. Bjørn Westh stiller spørgsmål om ventureselskabet. Gid jeg kunne fortælle, at det

bliver officielt stiftet i morgen, for jo før jo bedre, og regeringen gør, hvad den kan, for at få etableret det. Jeg havde hellere set det for en måned siden frem for i næste måned, hvor jeg håber det bliver. Jeg tror, det er noget meget værdifuldt, at vi skaber et sådant stort selskab, hvor mange står bag, så vi kan løbe nogle risici, som en lang række udmærkede danske brancher og enkeltvirksomheder er for små til at klare på egen hånd. Det er kolossalt vigtigt for at få produktudviklet på nogle områder, som kan række ind i det næste århundrede.

Hr. Bjørn Westh nævnte også Eureka-budgettet, som jo er nok så stramt. Det hænger sammen med, at vi lever i tider, hvor man skal være nok så påholdende med de offentlige udgifter, men skulle der dukke virkelig værdifulde og lønsomme projekter op, som det ville være synd og skam at sige nej til, fordi budgetrammen er opbrugt eller tæt på at være opbrugt, må vi se på sagen, det er klart. Der skal ikke siges nej til et værdifuldt projekt, fordi vi budgetteknisk må bygge på en ganske bestemt ramme i finansloven.

Jeg synes, det var berettiget, at hr. Larsen-Ledet fremhævede de meget vellykkede erhvervsprojekter, vi i disse år ser komme frem ikke mindst i Vestjylland, og man kunne også nævne Nordjylland. Det er en stor glæde at se denne hektiske udvikling på disse egne, og det kan alle vi andre sikkert lære meget af. Her er virkelig tale om iværksættelse; det er strålende eksempler.

Hr. Albrechtsen havde et par betragtninger, som jeg ikke behøver at besvare. Endvidere hævdede hr. Albrechtsen, at jeg selv skulle have givet udtryk for, at den tale, jeg har holdt i dag, ikke er den bedste, jeg nogensinde har holdt. Det må jeg tage afstand fra. Det mener jeg bestemt det er, men jeg kom med en let antydning for nogen tid siden i retning af, at den tale, jeg har holdt i dag, jo var lang og grundig og muligvis mindre underholdende og mere tynget af saglige enkeltheder end de taler, jeg har holdt ved visse andre lejligheder. Men det hænger sammen med emnets karakter.

Hr. Arne Bjerregaard spørger, hvorfor betalingsbalanceunderskuddet blev så stort i 1986, og hvorfor vi ikke, som vi ellers havde opstillet som målsætning, når ligevægten i betalingsbalancen allerede i 1988. Det er da et godt spørgsmål. Jeg mener, der er to grun-